

ELSŐ FEJEZET

Mit tudsz a Maleszitekről, Alwyn?

A szavak a bujálkodást követő zavarodottság ködén át értek el hozzám. A mellkasom, amely ragacsos volt a verejtéktől és az erdőtalaj törmelékétől, Evadine meztelen testével együtt emelkedett és süllyedt, aki ugyanúgy bemocskolta magát. Halkan felnyögött, ahogy megmoccantam, és sötét fürtjei szemem elé csúsztak, ahogy növekvő riadalommal, sűrűn pislogva szemléltem a környezetemet. Tucatnyi lépésnyire onnan a Ragyogó Durehl Vearist holtteste feküdt egy vén tölgy gyökerei között. Félig lehunyt szeme vakon dülledt, a vér többé nem folyt a nyakán tátongó mély vágásból. *Evadine vágásából* – jutott eszembe. – *A gyilkosság nyomán, amelyet a Feltámadt Mártír követett el... vagy az első igazságos kivégzés az önnönmagát megkoronázó Nagybecsű Királynő által?*

Mit tudsz a Maleszitekről, Alwyn? A kérdés újra a fülemben zengett Sihlda hangján annyi évvel azelőttől, abban a kutató hangnemben, amely inkább értesüléseket ígért, mintsem remélt. Még emlékeztem a napra, amikor megkérdezte tőlem, mert nem sokkal azután történt, hogy lekerültem a Gödörbányába. A tanításai akkor még nem ivódtak belém, az általa mutatott betűk lemásolására tett kísérleteim felfedték ügyetlenségemet, és megannyi kérdése rávilágított egy fiatalember szégyenteljes ostobaságára, aki világinak képzelte magát. Ám felkeltette az érdeklődésemet. Ajánlata túl csábító ígérettel kecsegtetett, ezért amikor a Maleszitekről kérdeztem, azonnal és engedelmesen feleltem.

Minden gonosz belőlük ered ebben a világban – mondtam neki. Ezt az igazságot minden szövetségi hitben vagy annak határvidékén nevelkedett gyermek tudta. – *Ők a rosszak, a Szerafilok a jók.*

A tekercek így tanítják – hajtotta meg a fejét Sihlda egyetértően, de mint mindig, a lecke ezúttal sem ért véget egyetlen kérdéssel és válasszal. – *De láttad-e valaha a Malesziteket? Vagy hallottad-e hangjukat?*

Persze hogy nem. Senki sem látta vagy hallotta őket. Még a félőrült, fanatikus Hostler, a törvényen kívüliek leghitbuzgóbbja sem állíthatta, hogy személyesen találkozott volna a Maleszitekkel, habár bosszantó állandósággal hadovált az álnokságukról.

Nem így munkálkodnak – feleltem. – *Nem mutatkoznak előttünk, hanem...* – Néhai, kevésbé tanult énem botladozva kereste a megfelelő szavakat. – *Befolyásolnak, valahogyan belemennek az emberek lelkébe.*

Belemennek? – kérdezte Sihlda, és a szája apró görbülete és felhúzott szemöldöke azt sugallta, megérkeztünk a leckéje mondanivalójához. – *Vagy talán behívjuk őket?*

Evadine ismét felnyögött, és a hangban ezúttal kérdés lakozott. Összerándult és egész testében megdermedt, a szeme pedig elkerekedett a meglepetéstől, amikor találkozott a tekintetünk. Egy pillanatra mintha vádaskodást láttam volna benne, és a homlokráncok és elkeskenyedő ajkak mintha korholást jeleztek volna. De mindez hamar semmivé lett, és bágyadt mosoly ült a helyükre, majd Evadine a mellkasomon nyugtatta az orcáját. Meleg, lágy, csodálatos bőrének érintése újra feltüzeltelte a vágyamat, ahogyan levelekkel és földdel összekent, izmos, nyúlánk testének látványa is. Milyen régóta fekszünk itt, a földön összegabalyodva?

Az események részleteit kutatva rájöttem, hogy minden álomszerű kavargásban suhant el, az önkéntelenül feltörő vágy és zavar közepette. Szeretném valamiféle rejtélyes befolyásnak vagy átmeneti örületnek nyilvánítani azt, hogy vadállatként páرزottunk egy meggyilkolt főpap holttestétől nem messze, kinek vére ráadásul még a bőrömön gyöngyözött. Ám mostanra már tudhatod, nagybecsű olvasó, hogy sohasem traktálnálak aljas hazugságokkal. Az ocsmány, kendőzetlen igazság az, hogy Evadine Courlain, a Feltámadt Mártír és én szántszándékkal estünk egymásnak, még ha vérlucskosan is, és nem fogom holmi önáltatással kisebbiteni a jelentőségét mindannak, ami ezután következett.

– Fel kellene... öltöznünk – mondtam, habár nem akartam, ugyanis meztelen testének érintése jobban a fejembe szállt, mint valami bódítószer.

– Igen – értett egyet, majd megmozdította a fejét, és kényelmesebb szögben ismét visszafektette, az ujjai pedig végigcirógatták az arcomat. – Fel kellene...

A Maleszitek – kezdte egy másik hang újabb kérdéssel, ezúttal kimondatlanul. Ettől a hangtól annak idején összerementem, mert elhittem magammal, hogy aljas és szemenszedett hazugságokat mond. Eszembe jutott, mint nevettem rajta először, aztán kijózanodtam, amikor megláttam a tulajdonosa tekintetében rejlő őszinteséget. Éppen akkor fejeztem be a mesét, amelyet kért tőlem, elregéltem életem eseményeit egészen titokzatos találkozásnk pillanataig, és azzal fejeztem be, mennyire vágyom rá, hogy újra Evadine mellett legyek.

Mindenek ellenére? – kérdezte ekkor tőlem, és vonásait ítélkezőn és zavarodottan húzta össze. – *Mindazok ellenére, amit tudsz róla?*

Igaz, a küldetése kanyargós és bonyolult úton vezet – kezdtem, de ő csak a fejét rázta türelmetlenül.

Nem erről van szó. – Felém hajolt, és a szeme elkerekedett a felismeréstől, miközben arcomat fürkészte. – *Te még nem tudod* – dünnyögte. – *Hát persze!*

Mit nem tudok? – förmedtem rá. A düh és örület vihara odakint egyre közeledett, és nyilvánvalóvá vált, hogy nincsen sok időnk.

Amit meséltél nekem – mondta, aztán felsóhajtott, és lehunyta a szemét. – *Amit mesélni fogsz nekem Evadine-ről és a valódi természetéről.*

Csak meredtem rá értetlenül, de félelemmel, és nem voltam hajlandó tovább faggatózni, mégis átadta nekem, amit akart.

– *Evadine* – folytatta – *a Malesziteket szolgálja.*

Kürtszó készítette végül arra, hogy felálljon. Bosszankodva mordult egyet a távoli, ám félreérthetetlen hívásra. *Vadászkürt hangja* – ismertem fel. – *De ki vadászik kire?*

– Vajon hová lett Ulstan? – sóhajtott fel Evadine, majd felült és körülnézett, harci ménjét keresve. Amikor észrevette, hogy az állat nem messze egy borókabokrot szagolgat, felkelt, és leseperte meztelen testéről a leveleket és a földet. Sápadt, ám helyenként vörös bőrének látványa újabb botor vágyhullámot keltett, ezért erőnek erejével elfordítottam a tekintetemet.

Szerencsétlenségemre rögtön rabul ejtette Ragyogó Durehl arcának vére vesztett, csüggő üressége.

A birodalom legfőbb papja. A Ragyogók Tanácsának leghangosabbja, aki egy hazug legendától övezett Feltámadt Mártírnak esett áldozatul...

– Alwyn.

Felnéztem. Evadine enyhe ingerültséggel pillantott rám.

– Öltözz fel! – folytatta, miközben a fejére húzta fekete pamutingét.

A vadászkürt ismét felrikoltott, ezúttal közelebről, és a következő néhány pillanatot azzal töltöttem, hogy kétségbeesetten magamra rángattam a ruháimat. Szerencsére a feladattal hamar végeztem, mivel az Iszonyat Erődjéből mindössze egy nadrágban, ingben és csizmában menekültem, ami kardövvel és egyéb lopott fegyverekkel egészült ki. Evadine teljes vértezetben érkezett, amit csak a segítségemmel sikerült felcsatolnia úgy-ahogy, mire közeledő lódobogás visszhangzott az erdőben. Miközben az utolsó vaskesztyűt is a helyére illesztettem, csodálkozva merengtem azon, hogy levenni mindezt csupán egy pillanat művének tűnt.

Kivontam lopott szabályamat, amint az első ló és lovasa megvillant a fák között. Hetven vagy még több szövetségi katona állomásozott az erdőben, és okom volt azt feltételezni, hogy néhányan elmenekültek Evadine rohama elől. Ám a mázas páncél jól ismert, kék csillanására leeresztettem a fegyvert.

– Wil! – kiáltott fel Evadine, és üdvözletre emelte a karját. A Szövetségi Lovasság parancsnoka ügetésre ösztökölte a hátasát, hat lovassal a háta mögött. Amint közelebb értek, a pillantásom ismét a meggyilkolt Ragyogóra siklott.

– Törvénszegő volt – mondta Evadine, és amikor felé fordultam, már engem nézett, szemében komor bizonyossággal. – Megszegte a Szövetség és a Korona által lefektetett törvényeket. Halál volt a jussa.

– Tudom – feleltem halkán, miközben Wilhum nem messze onnan lefékezte a lovát, és leszállt a nyeregből. – Mégis, nagyon kérlek, engedd írnozkodnak, hogy kicifrázza a mesét. Az igazság itt nem segít.

A bosszúság árnyéka suhant át a vonásain, egy olyan ember arckifejezése, aki biztos az igazában, mégis csalárdságra kényszerül. Csak egy röpke pillanatig látszott, hamar tovaszállt, de úgy gondolok arra a pillanatra, mint Evadine Courlain utolsó racionális mozzanatára. A Nagybecsű Királynő

hamarosan hírből sem ismeri majd az ijedelmet, hogy el kell kendőznie a bűneit, mert a szemében azok egyáltalán nem bűnök.

– Nos, jó – mormolta. – Cifrázd csak, szerelmem.

– Evie! – kapta le a fejéről a sisakot Wilhum. Leheletéből párafelhők lettek, és aggodalmas tekintete végigpásztázta Evadine véres arcát és pánccélját. – Megsebesültél?

– Egy karcolás sincs rajtam – nyugtatta meg a nő.

– Én is jól vagyok – mondtam Wilhumnak. – Habár elég sok karcolás esett rajtam.

A férfi vidám fintorral mért végig, és a fejét csóválta.

– Mondtam az úrnőnek, hogy a segítségünk nélkül is kimászol bármilyen csávából. – Jókedve azon nyomban elpárolgott, amint észrevette a Ragyogó hulláját. A hosszú idő ellenére, amit Evadine oldalán eltöltött, sohasem számított különösen hitbuzgó léleknek, de még ő is elsápadt a látványtól. – Ez csak nem...?

– De – zártam le a kérdést. – Ragyogó Durehl és én együtt raboskodtunk az Iszonyat Erődjében. Nagybecsű Arnabus csalta oda, az az alattomos alak, aki a peren ülnökölt Ambris várában. Kiderült, hogy Arnabus már évek óta azt tervezgette, erővel átveszi a Szövetség irányítását. – Szomorú sóhajt hallattam, és leguggoltam Durehl hullája mellé. – Elmesélte nekem, hogy Arnabus a fülébe sugdosott a Feltámadt Mártír jelentette veszélyről, és meggyőzte a Tanácsot, hogy toborozzanak saját sereget. Csak az elfogatása után jött rá a szegény vén hülye, milyen hibát követett el. Amikor elszöktünk, mondtam neki, hogy meneküljön be az erdőbe, és később majd megkeresem. Úgy látszik, Arnabus és Danick Thessil előbb talált rá.

– Danick Thessil? – kérdezte Evadine.

– A Szövetségi Sereg parancsnoka. Egy katonából lett zsvány, akit legjobb tudomásom szerint levágtam Moss Hillnél, de biztos állíthatom, mostanában más néven említik.

– Egy zsvány biztosan sok búvóhelyet ismer ebben az erdőben – mutatott rá Wilhum.

– Nem fog bujkálni – feleltem. – Arnabusszal együtt lélekszakadva Athiltorba sietnek majd, remélve, hogy csapatokat gyűjthetnek. Várható valamiféle szövetségi rendelet, amely eretneknek kiáltja ki a Felkent Hölgyet. – Felálltam, és bocsánatkérő homlokráncolással néztem

Evadine-re. – Tudom, hogy el akartad kerülni mindezt, de a Mártírok Szövetsége fel fog bomlani. A hithűek szakadása már nem sokáig várta magára.

– A Felkent Hölgy a köznép és a hívek szeretetét és rajongását egyaránt élvezte – jelentette ki Wilhum.

– Egyáltalán nem. A Szövetség már évszázadok óta létezik jelenlegi formájában. Nemzedékek nőttek fel az állandóságába vetett hit nyugalmában. Ez nem lesz egyik pillanatról a másikra semmivé. – Evadine-re emeltem a tekintetemet, és teljes őszinteséggel beszéltem. – Tévedés ne essék, úrnőm. Hamarosan újabb háborút kell vívnunk.

– Auuu! Bassz...! – Tiler összeszorította a fogát, ahogy Ayin átszúrta a tűjét a legmélyebb vágás peremén. A keskeny arcú kém belereszkedett az erőfeszítésbe, amellyel egyrészt a fájdalmat tűrte, másrészt visszafojtotta az alpári szitokszavakat. Ayin hírneve messzire eljutott a Szövetség veteránjai körében, és a legtöbben, igen bölcsen, fékeztek a nyelvüket a jelenlétében.

– Ne visíts, kismalac! – dorgálta a lány, és sima, gyakorlott mozdulatokkal fűzte be a sebte a cérnát.

– Szerencséd volt – tudattam Tilerrel, amikor megszemléltem a sebesülését, az állkapcsától a nyakáig futó, tízcentis hasadást. – Ha kicsivel lejjebb talál el, most te is köztük feküdnél.

Az egymásra halmozott hullák felé intettem a fejemmel. A kupac túlnyomórészt szövetségi katonákból állt, két kivétellel: ott feküdt Wilhum két lovasa, akiknek nyoma veszett a csetepatéban, és egy testesebb, vértetetlen alak. Az Özvegy a holttest mellett guggolt. Ő vállalta magára, hogy előkészíti Favágó Liahmot a temetésre: megmosta a férfi arcát és kezét, majd a mellkasára fektette őket. Nem gondoltam rájuk úgy, mint barátokra, és igazából csak néhány alkalommal hallottam, hogy szót váltott volna a néhai favágóval. De mindig is furá asszonynak ismertük, és a cselekedeteit nem mindig volt könnyű megérteni.

– A holtak törődjenek csak a holtakkal – mondta Tiler. Törvényen kívüliek között jól ismert mondás volt ez. Mohó pillantást vetett a körbekevert foglyokra. Húszan voltak, vért és fegyverek nélkül aprónak tűntek, és idegesen reszkettek őrök tekintetének keresztútjében.

– Meggírted nekem, uram – mondta Tiler olyan hangon, amiből rögtön eszembe jutott, miért nem szívelhetem a fickót.

– Danick Thessilt ígértem neked – emlékeztettem. – Így hát várnod kell, legalábbis amíg Athiltorba nem érünk. – Odafordultam Ayinhoz, és néztem, ahogyan csomóval zárja le az öltések csinos sorát. – Amikor végeztél, ketten kutassátok át ezt a helyet iratok után! A hullákat is. Minden papírfecnit látni akarok, akár írtak rá, akár nem.

Lilatot egy romos oszlop tetején találtam meg, amely valaha az erőd kisebb, nyugati kapujának részét képezte. Homlokán tűnődő ránc húzódott, úgy nézte, amint a szövetségi katonák sírgödöröt ásnak a közelben.

– A földre teszitek őket – mondta caerith nyelven, ahogyan szokásunk volt, amikor magunkra maradtunk. – Azért, hogy bevessétek a talajt?

– Azért, mert... – kezdtem, de aztán elhallgattam. Sohasem gondolkodtam még el rajta, hogy miért szokásunk eltemetni a halottainkat. A caerithek egyszerűen kivitték elhunyt szeretteiket az erdőbe, és hagyták őket elrohadni. *Eltekintve attól a kevés kiválasztottól, akiket a hegy gyomrába vittek* – emlékeztettem magam, és a csonthalmok emléke kellemtelen borzongást szült. – Itt egyszerűen így csináljuk – mondtam, aztán elgondolkodtam a megfelelő szón, és hozzátettem: – *Jurihm*. – A kiejtéstől függően jelenthetett szokást vagy hagyományt.

– *Jurihm* – ismételte ő elgondolkodva, és bólintott. A vadász nő megdermedt egy pillanatra, amikor arrafelé emelte a tekintetét, ahol Evadine állt az erőd valaha központi udvarul szolgáló területén. Az egyik fogoly előtte térdepelt hátrakötött kézzel, és lehajtott fejjel reszketett a Felkent Hölgy tekintetének súlya alatt. Evadine kérdéseket tett fel a fickónak, amelyeket nem hallottam, de arcán nem látszott az a higgadt nyomatékosítás, amire foglyokkal való korábbi találkozásaiából emlékeztem. Tudtam, hogy ellenségeinkkel szemben tanúsított viselkedése megváltozott a külön töltött idő alatt, azokban a hónapokban, amikor halottnak hitt engem, és az alundiai lázadás még javában zajlott. A Szövetségi Seregben megannyi halkan suttogott történet járt körbe arról, milyen megvető dühvel viseltetik az alundiai lázadók iránt, és közülük nem egy hurok végén kapálózva végezte, ha nem volt hajlandó utánamondani eretnek tanait.

– Együtt háltál vele – mondta Lilat egyszerűen, tényszerűen egy olyan nyelven, amelyet hallótávolságon belül senki sem érthetett. Ennek ellenére önkéntelenül is összerándultam kendőzetlen őszinteségét hallva. – Érzem rajtad a szagát – tette hozzá magyarázatképpen, és továbbra is kifejezéstelen tekintettel, de felhúzott szemöldökkel nézett rám.

Az üres szempárba nézve képtelen voltam kifürkészni, milyen érzelem fűződik a kijelentéséhez. Eltűnődtem rajta, vajon féltékeny-e, de azt nem találtam valószínűnek. Talán feldühítette az óvatlanságom, mert még ő is tudta, milyen veszélyeket rejtettek magukban az erdőben történt események. Azonban a tehetségem, amellyel arckifejezésekből és testtartásokból olvastam, ugyanolyan jól működött, mint valaha. Egy pillanat műve volt, és Lilat szemöldökének alig észrevehető összerándulása olyan érzelmet hozott napvilágra, amely még a féltékenységnél vagy a haragnál is jobban aggasztott: a vadász csalódottnak érezte magát.

A legritkább érzés vett rajtam erőt, azaz rájöttem, hogy nincs mit mondanom. Mindössze annyira voltam képes, hogy ostobán viszonoztam a tekintetét, amíg csak újra Evadine-re nem irányította azt.

– *Morkleth* – szólt. – Emlékszel erre a szóra?

Emlékeztem, de nem tetszett, amit közölni akart vele.

– Nincsen megátkozva – tiltakoztam.

– Más jelentése is van. Az a férfi, akit Rabkufárnak neveztl, *morkleth* volt. Nemcsak elátkozott, hanem számkivetett is. Nem követett el olyat, amit a néped bűnnek nevezne, az *Eithlisch* mégis elrendelte, hogy kerüljék és zavarják el. Az *Eithlisch* feladata felkutatni azokat, akik egy napon bajt hozhatnak a caerithekre. – Evadine felé biccentett, aki egy lépéssel közelebb ment a reszkető fogolyhoz, és keményen pergő kérdések hagyták el az ajkát. – Ő nem hagyta volna, hogy köztünk éljen. Nem értem, a te néped miért tűri meg.

Evadine a Malesziteket szolgálja... Hadizsákmány köpönyegemet szorosabban összehúztam a vállamon, hogy elrejtsem a borzongásomat, és búcsúzásképpen néhány szót mormolva odébbálltam.

– Te nem érted sem őt, sem a népünket. Ez nem a te hazád.

– A *morkleth*nek mindig ugyanolyan szaga van – válaszolta Lilat, miközben távolodtam, és a hangja messzebről szólt, de még hallottam. – Akárhol is van.

Mire az udvarra értem, a fogoly már négykézláb állt, és arcát az ősi, repedt kőlapokhoz nyomta, miközben zokogva állta Evadine faggatózását.

– Hányan vannak Athiltorban? – förmedt rá rekedten a Feltámadt Mártír, és lehajolt, hogy a férfi fülébe ordíthasson. – Hányan vannak, te hitetlen mocskok?

– Cs... csak... – bugyborékolta a fickó a taknyán és könnyein keresztül – csak egy... egyszerű katona vagyok, h... hölgyem. Csak azért álltam be, mert egy egész ezüstöt fizettek az első héten... – Nem láttam rajta kínzás nyomait, úgyhogy engedelmességét Evadine mindössze félelemkeltéssel érte el.

– Ezüstöt? – Evadine homlokráncolása utálkozó grimaszba mélyült.
– Eladod a lelked egy apró fémkorongért?

– Gy... gyerekeim... vannak, hölgyem – hadarta a másik. – Anyjuk meghalt a múlt télen, így a nagyanyjuknál hagytam őket. Valamiből etetni kell a családot...

A hamarosan elárvuló gyermekekre tett utalás, akár léteztek, akár csak a halálos félelem vetítette őket a férfi agyába, aligha csorbíthatta Evadine elhatározását.

– Egy apának példát kell mutatnia a gyermekei előtt – jelentette ki a nő, és a keze a töréhez szaladt. – Még akkor is, ha az életébe kerül.

– Kaphatok egy percet ezzel az emberrel, úrnőm? – léptem közelebb. A közbeszólás haragvó pillantást váltott ki Evadine-ből, de csakhamar úrrá lett az indulataim, és a keze lecsúszott a tör markolatáról. Mosolyogtam, és jelentőségteljesen a földön szipogó ember felé intettem a fejemmel. Evadine bólintott és hátralépett, hogy leguggolhassak a fogoly mellé.

– Keljünk fel, rendben? – ragadtam meg a vállát, és ülő helyzetbe tornáztam. Amikor kiegyenesedett, az arcán láttam, hogy a harmincadik éve felé járhat. Több sebhelye volt, régiek és újak, hamisítatlan katonaábrázat, és a kiejtése alapján Alberisből származott.

– Jó messze jöttél otthonról, mi? – kérdeztem, és kivettem a dugót egy kulacsból, aztán az ajkához tartottam. – Mikor kaptad az első zsoldot?

– Évekkel ezelőtt, uram – válaszolta, miután nagyot kortyolt, de a szeme minduntalan visszatért a várudvaron fel-alá járkáló Evadine-hez.

– Királyi katona voltál, igaz? – kérdeztem, mert sohasem sajnáltam az időt némi hízelgésre. – Pont úgy festesz.

– Csak a kényszersorozott hercegi csapatokban szolgáltam. Egyszer jelentkeztem a Korona seregébe, de az őrmester szerint túl lassan forgattam az alabárdot. Az igazság az, hogy szerette volna, ha lefizetem, hogy felvegyen, de nem volt rá elég pénzem.

– Őrmesterek – ráztam a fejemet együttérzőn. – Kurafik mind. Mi a neved, katona?

– Turner, uram. Abell Turner.

– Nos, jól van, Abell Turner. Mint egyik katona a másiknak, teszlek neked egy tisztességes ajánlatot. Az életedet és a szabadságodat kínálom cserébe az igazságért. Hogy hangzik?

A fickó szeme újra a kőlapokon csoszogó Evadine-re tévedt. Turner megkockáztatott egy pillantást a nő kemény, türelmetlen arcára, de aztán a tekintete visszasiklott rám, és az arcán egy olyan fuldokló kétségbeesése ült, aki a legfoszlottabb kötél felé kap. Válaszával mégis meglepett:

– Az embereim, uram. Olyan szerencsétlen flótások, mint én. Néhányukkal régebben is együtt szolgáltam, és csak miattam álltak be...

Evadine csizmájának újabb, hangosabb csosszanására elhallgatott, aztán rettegéssel, várakozón lehajtotta a fejét. Most először tapasztaltam, hogy a Felkent Hölgy haragja éppen olyan tekintélyes erőt képviselhet, mint a szerelme.

– Életet és szabadságot nekik is – ígértem, és elengedtem a fülem mellett az éles sóhajt, amelyet Evadine erre hallatott. – De fel kell esküdnötök a Feltámadt Mártírra, és meg kell fogadnotok, hogy többé sohasem fogtok fegyverrel menni ellene. – Mélyebben a szemébe néztem, és a hangomból számúzve minden cimboráskodást hozzátettem: – Mert ha mégis így tesz, sokkal többet is veszítesz a vérednél.

A torka elszorult, és rájöttem, hogy a hányinger ellen küzd.

– Esküszöm, uram. A társaim is, a lelkekre legyen mondva.

Bólintottam, és halovány mosolyt varázsoltam az ajkamra.

– Na most: az embert, aki benneteket vezet, nem a papot, hanem azt, aki a Tanács seregének parancsol... milyen néven ismerik?

– Sorkin kapitány, uram. Igazság szerint nem emlékszem, hogy valaha is hallottam volna az utónevét.

– És mit tudsz te erről a Sorkin kapitányról?

– Olyan ember, aki érti a dolgát, ha a katonáskodásról van szó, annyi bizonyos. Sokkal rosszabb parancsnokom is volt már a magam idejében, habár egyiknek sem járt el a keze ilyen gyorsan, mint ennek. Nem spórol a korbáccsal az Isteni Kapitány.

– Isteni? – kapta fel a fejét Evadine, és kemény hangnemétől Abell Turner még mélyebbre kushadt a földön.

– Így nevezték, hölgyem – mondta, és a hangjából csak úgy csöpögött a megalázkodó bűnbánat. – A Nagybecsú és a többi pap is. Ez volt a rangja a Szövetségi Seregben.

– Athiltornál állomásoztatok? – kérdeztem, hogy újra magamra irányítsam a férfi figyelmét.

Megbillentette a fejét.

– Igen, uram. Hat- vagy héthetes kiképzés után rendeltek ide minket.

– Emlékezhetsz rá, a Felkent Hölgy azt kérdezte, hányan vannak Athiltornál. Ő is és én is szeretnénk választ kapni a kérdésünkre.

– Igazat beszéltem, amikor azt mondtam, hogy nem tudom. Folyamatosan érkeztek az újoncok, és a nagyszabású munkálatok mellett nehéz volt számontartani.

– Egy hozzávetőleges számot mondj! – utasította Evadine.

– Ötezen. Legfeljebb hatezen. Legalábbis ennyien voltak, amikor kivonultunk. Többen jöttek, mint mondtam, aztán... – Habozott, és láttam az arcán, hogy döntést hoz, kinek a kezébe tegye a sorsát. – És a szóbeszéd még többet említett: zsoldosokat keletről és a déltengereken túlról. Már akkor is volt ott néhány tucat íjász vadember, amikor elindultunk, nem igazán tudom, hogyan kell mondani a hazájuk nevét.

– Vergundiaiak – segítettem Evadine-re pillantva, akivel egy pillanatra osztoztam a Walvern-vár ostromáról és az íjások halálos képességeiről ápolat komor emlékekben.

– Igen – biccentett megint Turner. – Az lesz az, uram. Rongyosak és mosdatlanok, egytől egyig haramiák. Furcsállottam, hogy a Szövetség éppen ilyen népekre költene.

– Munkálatokat említettél – folytattam. – Írd le őket!

– Leginkább ásás folyt, árkok és mellvéd. Néhány falat is felhúztak, de nem szilárdat, mint egy várnál; Athiltorban nem sok követ lelni.

Közel egy órán keresztül faggattam, további részletek után kutatva. A kialakuló kép arra engedett következtetni, hogy Danick Thes-silnek új álcájával, az Isteni Sorkin kapitány szerepében, sikerült felállítani egy viszonylag összeszedett sereget a Szövetség legszentebb városában. Ráadásul a csapatok hamarosan nagyszámú zsoldossal egészülnek ki, a helyet pedig újonnan emelt védművekkel oltalmazzák majd. Olykor Evadine is akaratosan közbevágtott, és a kérdései csípősen patogtak.

– Mit tudsz a megállapodásról a kapitányod és a Korona között? – szegezte neki a kérdést. – Milyen alkukat kötött Nagybecsű Arnabus az Algathinetekkel?

Turner a fenyegető tekintet előtt még összébb zsugorodott, és makogva tagadott:

– E-egyszer sem láttam a Korona ügynökeit egész ott töltött időm alatt, hölgyem. Ami a Nagybecsút illeti, sokszor láttam D... a kapitány-nyal, de magam sohasem váltottam vele szót.

– Amint megvirrad – kezdtem, amikor megelégedtem a megfelelő értesülésekkel, amelyeket kifacsartam belőle –, te és a társaid esküt teszték, aztán elhagyjátok ezt a helyet. – Közelebb hajoltam, és mélyen a szemébe néztem. – Ha tudod, ki vagyok, azt is tudod, hogy olyan tisztán hallom a hazug szót, mintha egy csengettyű hangját hallgatnám. Ha holnap a leg-halkabb csalárd suttogás is megüti a fületem...

– Nem fogja, uram – nyomta a homlokát a kőhöz a fogoly. – És... köszönöm. Az Írnok és a Felkent Hölgy híres-neves kegyelme eszerint valóban nem hazugság.

– Hétezer képzett katona! – sóhajtott Wilhum, és a tűz felé tartotta a kezét. Későre járt, és Evadine azért hívatta, hogy megbeszéljük mindazt, amit váratlanul megtudtunk. Hallótávolságon kívül tartottuk a palávert. Wilhum, aki több csatában vett már részt, mint akár Evadine, akár én, nem nagyon örült a híreknek. – Ráadásul árkokban és mellvédek mögött. Plusz még egy csomó vergundiai íjász, és a Mártírok tudják, hány külhoni kurafi áll lesben. – Bocsánatkérő arckifejezést villantott Evadine felé. – Nem jók a kilátások, Evie. Tanácsom a következő: küldd Alwynt és engem Athiltorba rendes felderítőútra, te pedig húzódj vissza Couravelbe, emlékeztetve a régenshercegnőt a jelenlegi szövetséged fontosságára, miután Lord Swain Athiltorba vezethetné a Szövetségi Sereget. Ha kisegítik a Korona seregét, elegendő haderőnk volna, hogy pontot tegyünk az ügy végére, habár én nem szívesen indítanék hadjáratot a tél közeledtével.

– Nem tárgyalhatok a régenshercegnővel – jelentette ki Evadine. – Ugyanis nem létezik ilyen személy. Leannor csupán egy nő, aki egészen véletlenül egy érdemtelen kurafi nővére. Az Algathinet család tagjai csel-fogás, gyilkosság és megtévesztés útján elérik, hogy még mindig trónon üljenek. Nincs kétségem, hogy az itt lejátszódott aljasságban is benne van a kezük, akármilyen jól titkolják is. Eljött az idő, Wil. Ideje, hogy bevégezzem a küldetésemet.

Wilhum arca kifejezéstelenségbe merevedett, és némán bámult a nőre, majd felém fordult. A vonásai még mindig nem rezdültek, de a pillantásában egyértelmű rémület lakozott.

– Alwyn és én ugyanazt gondoljuk erről – mondta neki Evadine. – Nincs más megoldás. – Mély lélegzetet vett, és komor lassúsággal fújta ki. – Ahhoz, hogy mindent megmentsék, mindent kockára kell tennem. Királynővé kell koronáznom magamat, a Nagybecsűek Királynőjévé. Személyemben egyesül a Korona, a köznép és a Szövetség, és elkerülhetünk egy második Csapást. Csak akkor köszönthet végre béke erre a birodalomra.

Wilhum tekintete elidőzött az arcomon, és tudtam, hogy csillapító szavakat vár, de én nem szolgálhattam ilyesmivel, akkor nem. Akkorra már ugyanannyira Evadine foglya voltam, mint Turner és a bajtársai. Tudtam, milyen jelentőséget hordoznak a szavai. Tudtam, minék az előhírnöke az imént tett kijelentése, mégis ünnepélyes egyetértéssel néztem Wilhum kutató tekintetébe.

Végül Wilhum visszafordult Evadine felé, és halk hangját alig lehetett hallani a tábornótűz ropogása mellett.

– Tudod, hogy követlek ebben is, ahogyan követtem minden lépésedet az Árulók Mezeje óta. Mert hűséggel tartozom neked, Evie. – Szünetet tartott, hogy levegőt vegyen, majd hozzátette: – De azt is tudnod kell, hogy ezzel a hadat üzensz mind a Koronának, mind a Szövetségnek. Nincsen bizodalمام abban, hogy bármelyik háborút elég erősek vagyunk megvívni.

– Persze, ostobaság is volna egyszerre megvívni mindkettőt – mondtam, Evadine-hez intézve a szavaimat. – Először a Szövetséggel foglalkozunk. A győzelem a lázadás legjobb tüzelője, és félreértés ne essék, az már közel van. Győzedelmeskedünk Athiltornál, és csak aztán említjük meg a Nagybecsű Királynő felemelkedését.

– Úgy beszélsz, mintha valami könnyed csetepaté elébe néznénk – tiltakozott Wilhum. – Az idő ugyanannyira ellenünk dolgozik, mint ez az Isteni Kapitány és eretnekserege. Pedig időbe telik, míg további értesüléseket szerzünk. Időbe, míg összetoborzunk egy sereget, amellyel lerohanhatjuk a szent várost.

– Reggel a legjobb felderítőimet menesztem Athiltorba. Eamond pedig lóhalálában Couravelbe siet, hogy összehívja a Szövetségi Sereget. Levelet

írok Leannor hercegnőnek, és összefoglalom, mi történt itt, egyértelműen a tudtára adva, hogy a Szövetség feladata megoldani ezt a válságot. Kétlem, hogy bele akarná sodorni a Koronát a hívek megosztottságának ügyébe. Bizonyára inkább örülni fog a lehetőségnek, hogy békefenntartót játszhat, ha az elhúzódó küzdelemmel jár. Persze nem fog.

– A Szövetségi Sereg nem lesz elegendő – bizonygatta Wilhum. – Még akkor sem, ha képesek időben ideérni.

– A Shavine-láp és Alberis közemberei már korábban is engedelmességek a Felkent Hölgy hívásának. Újra megteszik majd.

– A képzetlen parasztok tömege nem helyettesíti a valódi katonákat.

– Nem is, de a haderejük átlendítheti a csatát a holtpontra, ha arra lesz szükség. Ami a veterán haderőt illeti, van elképzelésem, merre találunk ilyet. – Bánatos vállvonogatással fordultam Evadine felé. – De figyelmeztetek, királynőm, valószínűleg nagy árat kell fizetni érte.